

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. Ś.
przeciwko [...] "F." Spółce Akcyjnej w B.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r. z apelacji powoda zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 kwietnia 2014 r. w ten sposób, że w miejsce kwoty 5.000 zł zasądził od pozwanej [...] „F.” S.A. w B. na rzecz powoda S. Ś. kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze stosowaniem mobbingu i oddalił apelację strony pozwanej od tego wyroku.

Strona pozwana wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 94³ § 2 k.p., i

wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03,

LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007, II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), co prowadziłoby do uwzględnienia skargi kasacyjnej.

Zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem „Sąd II Instancji zaniechał merytorycznego rozważenia zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia przepisu procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy, a to przepisu art. 328 § 2 k.p.c.”.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania mogą być podstawą skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy uchybienie przepisom postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania (art. 398³ § 2 k.p.c.). Wynika z tego, że skarga kasacyjna może być uznana za oczywiście uzasadnioną w zakresie zarzutów naruszenia prawa procesowego, jeżeli we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania skarżący wykaże zarówno to, że doszło do naruszenia takich

przepisów, jak również to, że takie naruszenie mogło mieć istotny (i konkretnie jaki) wpływ na sposób rozstrzygnięcia sprawy. W odniesieniu do zarzucanego przez skarżącą naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. oznacza to konieczność zawarcia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyводу, który dawałby podstawę do stwierdzenia nie tylko, że doszło do naruszenia tego przepisu, ale i że naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia takich wymogów. W jego uzasadnieniu poza ogólnymi uwagami odnoszącymi się do roli uzasadnienia wyroku i koniecznych jego elementów w rozumieniu art. 328 § 2 k.p.c., nie ma bowiem żadnych argumentów, które mogłoby przekonać, że ewentualne nieprawidłowe rozpoznanie zarzutu apelacyjnego odnoszącego się do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 328 § 2 k.p.c., miałoby jakikolwiek wpływ na wynik sprawy.

W takiej sytuacji nie ma podstaw do uznania, że skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wykazała jej „oczywistość”, bowiem brakuje w uzasadnieniu tego wniosku takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa procesowego w rozumieniu art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., tzn. z uwzględnieniem konieczności wykazania istotnego wpływu ewentualnego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. na wynik sprawy. Treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie nie pozwalają tym samym na stwierdzenie na „pierwszy rzut oka”, że skarga kasacyjna podlegałaby uwzględnieniu, a tylko wtedy mogłaby być uznana za oczywiście uzasadnioną.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.